

Liturgie 3de PAASZONDAG – 26 april 2020

Kruisteken en Openingswoord:

Pr.: Als geloven voor jou soms twifelen betekent, als achter jouw glimlach wel eens ontgoocheling schuilgaat, als je soms zin krijgt om er de brui aan te geven... dan dekt de Heer voor jou deze tafel. Van harte welkom in de naam van + de Vader, de Zoon en de H. Geest. Amen.

Welkom iedereen rond deze Paastafel. Als invalshoek voor deze viering lezen wij het verhaal van de Emmaüsgangers, van twee "blindgangers" bij wie de ogen geopend werden, twee mensen die de weg kwijt waren en weer op het goede spoor gezet werden. Ook met ons trekt de Verrezenen op weg. Hij luistert naar ons verhaal en gaat met ons aan tafel.

Kyrie-litanie:

Pr.: Maken wij ons klaar voor die ontmoeting met de Verrezen Heer. En bidden wij eerst om ontferming

**Le. Heer, ga met ons mee door het leven, wees onze leidsman en gids.
Heer ontferm u over ons.**

**Le. Heer, ontsluit voor ons de woorden van de Schrift.
Christus ontferm u over ons.**

**Le. Heer ga met ons aan tafel en open onze ogen voor uw aanwezigheid.
Heer ontferm u over ons.**

Pr.: Moge die Barmhartige God onze zonden vergeven, zijn licht over ons doen opgaan en ons geleiden tot het eeuwig leven. Amen.

Openingsgebed:

Pr.: God, Gij die ons zegent en behoedt overal waar wij gaan, ontsluit ook voor ons de Schriften. Doe ons hart branden van liefde voor Jezus, uw Zoon, die voor ons is: de Reisgenoot én Weg ten leven voor tijd en eeuwigheid. Amen.

Eerste lezing: (Hand. 2, 14.22-28)

Op de dag van Pinksteren trad Petrus naar voren met de elf en verhief zijn stem om het woord tot hen te richten: 'Gij allen, Joodse mannen en bewoners van Jeruzalem, weet dit wel en luistert aandachtig naar mijn woorden. Jezus de Nazoreeër was een man wiens zending tot u van Godswege bekrachtigd is. Gij kent immers zelf de machtige daden, wonderen en tekenen, die God door Hem onder u heeft verricht. Hem, die volgens Gods vastgestelde raadsbesluit en voorkennis is uitgeleverd, hebt gij door de hand van goddelozen aan het kruis genageld en gedood. Maar God heeft Hem ten leven opgewekt na de strikken van de dood te hebben ontbonden; want het was onmogelijk dat Hij daardoor werd vastgehouden. Doelend op Hem toch zegt David: De Heer had ik voor ogen, altijd door, Hij is aan mijn rechterhand, opdat ik niet zou wankelen; daarom is er blijdschap in mijn hart en jubelt mijn mond van vreugde; ja, ook mijn lichaam zal rust vinden in hoop, omdat Gij mijn ziel niet overzult laten aan het dodenrijk en uw heilige geen bederf zult laten zien. Wegen ten leven hebt Gij mij doen kennen, Gij zult mij met vreugde vervullen voor uw aanschijn.'

Tussenzang: antwoordpsalm ZJ P13: Heer, wijs ons de weg (1 & 2)

Evangelie: (Lucas 24, 13-35)

In die tijd waren er twee van de leerlingen van Jezus op weg naar een dorp, dat Emmaüs heette dat ruim elf kilometer van Jeruzalem lag. Zij spraken met elkaar over alles wat was voorgevallen. Terwijl zij zo aan het praten waren en van gedachten wisselden, kwam Jezus zelf op hen toe en liep met hen mee. Maar hun ogen werden verhinderd Hem te herkennen. Hij vroeg hun: 'Wat is dat voor een gesprek dat jij onderweg met elkaar voert?' Met een bedrukt gezicht bleven ze staan. Een van hen, die Kleópas heette, nam het woord en sprak tot Hem: 'Zijt Gij dan de enige vreemdeling in Jeruzalem, dat Gij niet weet wat daar dezer dagen gebeurd is?' Hij vroeg hun: 'Wat dan?' Ze antwoordden hem: 'Dat met Jezus de Nazareeër, een man die profeet was, machtig in daad en woord in het oog van God en heel het volk; hoe onze hogepriesters en overheidspersonen Hem hebben overgeleverd om ter dood te worden veroordeeld en Hem aan het kruis hebben geslagen. En wij leefden in de hoop, dat Hij degene zou zijn die Israël ging verlossen! Maar met dit al is het reeds de derde dag sinds die dingen gebeurd zijn. Wel hebben een paar vrouwen uit ons midden ons in de war gebracht; ze waren in de vroegte naar het graf geweest, maar hadden zijn lichaam niet gevonden, en ze kwamen zeggen dat zij ook nog een verschijning van engelen hadden gehad, die verklaarden dat Hij weer leefde. Daarop zijn enkelen van de onzen naar het graf gegaan en bevonden het zoals de vrouwen gezegd hadden, maar Hem zagen ze niet.' Nu sprak Hij tot hen: 'O onverstandigen, die zo traag van hart zijt in het geloof aan alles wat de profeten gezegd hebben! Moest de Messias dat alles niet lijden om in zijn glorie binnen te gaan?' Beginnend met Mozes verklaarde Hij hun uit al de profeten wat in al de Schriften op Hem betrekking had. Zo kwamen ze bij het dorp waar ze heen gingen, maar Hij deed alsof Hij verder moest gaan. Zij drongen bij Hem aan: 'Blijf bij ons, want het wordt al avond en de dag loopt ten einde.' Toen ging Hij binnen om bij hen te blijven. Terwijl Hij met hen aanlag nam Hij het brood, sprak de zegen uit, brak het en reikte het hun toe. Nu gingen hun ogen open en zij herkenden Hem, maar Hij verdween uit hun gezicht. Toen zeiden ze tot elkaar: 'Brandde ons hart niet in ons, terwijl Hij onderweg met ons sprak en ons de Schriften ontsloot?' Ze stonden onmiddellijk op en keerden naar Jeruzalem terug. Daar vonden ze de elf met de mensen van hun groep bijeen. Dezen verklaarden: 'De Heer is werkelijk verrezen, Hij is aan Simon verschenen.' En zij van hun kant vertelden wat er onderweg gebeurd was en hoe Hij door hen herkend werd aan het breken van het brood.

Homilie

Rembrandt heeft het prachtig geschilderd, die 2 leerlingen uit Emmaüs. Blijf bij ons hadden ze tegen die vreemdeling gezegd. En ineens, bij het breken van het brood, waren hun ogen voor Hem open gegaan. Brandde ons hart niet in ons! Rembrandt schildert zo mooi het licht dat straalt uit hun ogen: het licht van de herkenning!

Het verhaal van de Emmaüsgangers is zo herkenbaar als ons eigen verhaal. Over mensen die teleurgesteld zijn in hun geloof, in de wereld, in de kerk. Het gevoel van teleurstelling kan verlammen. Je ziet die Emmaüsgangers als het ware naar huis sloffen. De fut is er uit. Hoe neem je, gewond door een diepe teleurstelling je gewone leven weer op?

Onverwacht is er iemand die met je optrekt, die vooral luistert. Ja, dat is wel het meest opmerkelijke in het verhaal. Die vreemde man geeft geen valse hoop. Hij zegt niet: kop op, het is allemaal zo erg niet. Opmerkingen die je vaak hoort, maar echt niet helpen. Want je voelt je niet begrepen. En dat is maakt het nog erger, daar zit een diepe pijn, teleurstelling. De vreemdeling trekt gewoon mee op en hij luistert en erkent de ontgoocheling. En dat deelt hij verhalen, die ook iets hebben meegemaakt en er doorheen gekomen zijn: over Abraham, over Mozes, over de profeten: bevrijdende verhalen zijn dat, over mensen die ondanks alles, toch ook ervaren dat Gods aanwezigheid er altijd bleef, ondanks de pijn, ondanks de teleurstelling, ondanks het kruis dat je te dragen hebt.

En daarna doet die vreemdeling iets eenvoudig, maar zo mooi, zo belangrijk: hij gaat met hen aan tafel. Met elkaar aan tafel gaan, wil zeggen: ik neem tijd voor jou, om jou te ontmoeten, om jou nabij te zijn. Het is wellicht vandaag moeilijker dan ooit om dit te realiseren. Er is zoveel te doen, in gezinnen, in groepen van mensen. En toch betekent met elkaar aan tafel gaan, dat je echt aanwezig wordt voor mekaar.

Beste medegelovigen: wij zullen het zo dadelijk doen: samen hier aan tafel gaan, samen brood breken, luisteren naar iemand, die tijd nam voor ons en voor ons het brood breekt. Zou dat niet de bedoeling geweest zijn van de evangelist Lucas die dit wondermooie verhaal schreef: door samen hier te vieren elkaar opnieuw verstaan, mekaar tot steun zijn, om op te staan, om nieuwe hoop te geven en elkaar moed in te spreken in een wereld die zoveel zorgen kent?

Blijf bij ons Heer, zeggen wij het de Emmaüsgangers maar na. En misschien mogen wij dat licht in de ogen meenemen, zoals Rembrandt dat schilderde: licht van hoop voor deze wereld.

Marc Verwaeren, *pastoor-deken*

Voorbeden :

Pr.: Jezus gaat met ons de weg van Jeruzalem naar Emmaüs, en van Emmaüs naar Jeruzalem. Wij mogen verkondigen dat Hij verrezen is. We gebruiken als antwoord: Sta op, vrees niet, als een levende gaat Hij u voor.

Le.: We hopen en bidden dat christenen zo met elkaar samenleven dat de verrezen Heer herkenbaar wordt in wat ze zeggen en in wat ze doen. *Laten wij bidden...*

Le. Voor allen die luisteren naar het bijbelwoord en bij de profeten een boodschap zoeken die houvast biedt en hen op het spoor brengt van de Heer Jezus. *Laten wij bidden...*

Le. Voor allen die het brood delen met de armen, de dolende mens de weg aanwijzen en de vreemdeling gastvrijheid bieden. *Laten wij bidden...*

Pr.: Heer, blijf bij ons, ook als het avond wordt en de nacht van angst en lijden ons overvalt. Kom met ons aan tafel en breek het brood van uw liefde. Gij die leeft in eeuwigheid. Amen.

Gebed over de gaven:

Pr.: God, onze Heer, neem deze gaven aan en wees onze Gastheer die in Woord en in Brood en Beker in ons midden wil aanwezig zijn. Vervul ons van uw Geest, uw Levensadem, opdat wij U zouden uitdragen en uitdelen aan allen die in deze wereld onderweg zijn. Amen.

Onze Vader:

Vredesgebed:

Pr.: Jezus bracht een vurige vrede in het hart van zijn leerlingen. Hij nodigt ons uit die vrede waar te maken in ons eigen leven. Daarom bidden wij: Breng vreugde en vrede in ons hart, een vrede die ons doet opstaan om Gods Rijk verder te vestigen. Die vrede van de Heer, zij altijd met u.

Uitnodiging tot de communie:

Pr.: De Emmaüsgangers herkenden Hem aan het breken van het brood. Je door Gods Geest laten bewegen, zacht en goed zijn en tegelijk vol vuur; je overleveren aan het vertrouwen, liefde zijn die het kwaad ontwapent, vreugde en vrede,... Het is daartoe dat de Verrezenen ons uitnodigt aan Zijn tafel. Zie het Lam Gods, Hij die wegneemt de zonden van de wereld.

Bezinning na de communie

Le.: Hij heeft niets gezegd, heeft alleen geluisterd, urenlang tot hun verhaal ten einde was. Alles mochten ze aan Hem kwijt: hun opgekropte verdriet, hun ontgoocheling, hun gekwetst vertrouwen. Hun ontredde was groot, waardoor ze Jezus niet herkenden. Maar ze voelden wel aan dat ze aan "die Vreemdeling" hun leven konden vertellen. Hij heeft geluisterd naar hun verhaal...
Zo luistert Hij naar elk verhaal, naar het verhaal van jou en mij.

Slotgebed:

Pr.: Als Gij dood zijt, afwezig en veraf, zeggen wij zo gemakkelijk: "Zou het wel waar zijn?" Wat ons met Jezus en elkaar verbindt moet méér zijn dan een vaag en ver geloof. Wij bidden: breng ons te binnen dat uw aanwezigheid maar zichtbaar wordt door ons getuigenis en inzet. Dan pas zullen wij aan den lijve ervaren dat Jezus onze Verlosser en Bevrijder is. Amen.

Zending en zegen:

Pr.: Gezegend ga je weer je weg, gezegend met hoop dat je anders kunt; gezegend met herinneringen, aan adem en hartslag, van wat leven is. Gezegend met lef voor een nieuw begin. Zende en zegene ons daartoe die Barmhartige God...